

Γλάρε, γλάρε μου, πὸν πᾶς | προσκυνήματα νὰ πᾶς
 'ς τὸ παιδί μου τὸν φαῖν | καὶ τὸ μαυρομουστακᾶ
 Προπ. (Κύζ.).

Λέν κλαίω κορμὶ πὸν θὰ πνιγῇ καὶ θὰ τὸ φᾶν' οἱ γλάροι,
 μόν' κλαίω τὴν ἀγάπη μου πὸν θὰ τὴν πάρουν ἄλλοι
 Προπ. || Ποίημ.

Γλάρε, στριδόφλουτσα ξερονᾶς, ἀφρό, σαλιγκοκαύκι
 (στριδόφλουτσα = κελύφη ὀστρέων) Σολωμ., 268. Συνών.
 γ λ α ρ ὶ ν ι, κ ᾶ ο ν α ς, κ α ρ α κ α τ σ ᾶ ς, κ α ρ κ α ν ἑ-
 λ ο ς, κ α τ σ ι ο ὕ λ α. 2) Τὸ πτηνὸν πελαργὸς Μακεδ.
 ('Αδριαν. 'Αλυστρ. Βλάστ. Δαφνούδ. Δοξᾶτ. Μεσολακκ.
 Μυρτόφ. Νιγρίτ. Νικήσ. Παλαιοχώρ. Πεντάπολ.)

Β) Μεταφ. 1) 'Ο ἄρπαξ καὶ ἀδελφάγος πολλὰχ. καὶ Τσα-
 κων.(Μέλαν.): "Ησυχια, πρὲ γλάρε! Ρόδ. 'Η μικρά μ' (ἐνν.
 θυγατέρα) ἔναι γλάρ'σσα, ἡ μεγάλη μ' ὁμως ἔναι πολὺ
 ῥ'γοφάος Σκυρ. || Φρ. Τὰ κατεβάζει σὰν τὸ γλάρο πολλὰχ.
 Καταπίνει σὰν δὲ γλάρο Κάμπ. Τρώει σὰ γλάρος Βιθυν.Εὔβ.
 (Ψαχν.) Νάξ. "Ηφαγε ὡσὰ δὲ γλάρο Κρήτ. (Πεδιάδ.) Λές
 καὶ εἶναι σωστός γλάρος κάνει "Ηπ. (Αὐλότοπ.) Νιὰ γουλίᾳ
 ῥ' ἐμποῖτ'ε τὸ κρέι, σὰν τὸ γλάρο (μὴ μπουκιά τὸ 'κανε
 τὸ κρέας, σὰν τὸ γλάρο) Μέλαν. 'Η σημ. ἤδη εἰς 'Αριστοφ.,
 Νεφέλ., 591: «Κλέωνα τὸν λάρων δώρων ἐλόντες καὶ κλοπῆς». 2)
 'Ο ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα Μακεδ. (Βλάστ.) 3) 'Ο ἀφε-
 λῆς τοὺς τρόπους Μακεδ.(Βλάστ.) 4) 'Ο λάρυγξ Κέρκ. Παξ.
 5) 'Ὡς ναυτικὸς ὄρ. δηλῶν τὸ ὑπὲρ τὰ ἀνώτατα τραχηλώμα-
 τα τοῦ ἱστοῦ τοῦ πλοίου λεῖον τιμῆμα αὐτοῦ, τὸ ἀπολλῆγον εἰς
 τὸ ἐπίμηλον, τὴν ἡλακίτην τοῦ ἐπιστηλίου Ψαρ. — Ν. Πα-
 λάσκ., Λεξ. ναυτ. ὄρ.—Λεξ. Δημητρ. Συνών. κ ὁ ν τ ρ α,
 π ῖ μ π ο λ ο, π ῖ π ο υ λ ο. 6) 'Υπὸ τὸν τύπ. γλάρα ὀνο-
 μάζεται τὸ ὀριζόντιον ξύλον τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὸ ἐπάνω
 μέρος τοῦ κεντρικοῦ ἱστοῦ τοῦ πλοίου Πάρ. (Νάουσ.) 7) Τὸ
 ἔντομον γρύλλος "Ανδρ.

'Η λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλάρος πολλὰχ. Γλάρους
 Θεσσ.(Βόλ.), ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλάρος Θήρ. (Οἶα)
 Μῆλ. Πάρ. Πελοπν. (Πισσᾶ) Σύμ. Γλάρο Τσακων. (Μέλαν.)
 καὶ ὡς τοπων. Γλάρος "Ιμβρ. Λέσβ.(Πολυχντ.) Πελοπν.
 (Καλάβρυτ.) Προπ.(Καλόλιν.) Σύρ. Χίος—Λεξ. Βλαστ. 378
 Τοῦ Γλάρου ὁ Μύλος Κάσ. Γκλάρος Μακεδ. (Βόιον).

γλαρός (Ι) ἐπίθ. 'Αγαθον. 'Αμοργ. 'Ηράκλ. 'Ικκρ. (Εὔ-
 δηλ.) Κάμπ. Κάσ. Κῶς (Πυλ. κ.ά.) Λειψ. Μεγίστ. Πάτμ.
 Πελοπν. (Κορινθ.) Χάλκ. γλαρίς Πελοπν. (Καλάβρυτ. Σου-
 δεν.) Φοῦρν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ᾶ ρ ο ς. Διὰ τὸν σχηματισμὸν βλ. Φ.
 Κουκουλ., Θεσσαλονίκης Εὐσταθίου τὰ λαογραφικά, 238.

1) 'Ο ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ γλάρου, ὁ λευκὸς ἢ μὲ ἐπικρα-
 τοῦν τὸ λευκὸν χρῶμα, ἐπὶ αἰγῶν καὶ προβάτων Κάσ. Κῶς
 Λειψ. Μεγίστ. Πάτμ. Χάλκ. β) 'Επὶ αἰγός, ἡ ἔχουσα τρίχωμα
 χρώματος τεφροῦ εἰς τὴν ράχιν καὶ τὴν κοιλίαν, μέλανος δὲ
 εἰς τὸ ὑπόλοιπον σῶμα 'Αμοργ. Κάσ. Λειψ. Μεγίστ. Πελοπν.
 (Δίβρ. Καλάβρυτ. Σουδεν.) Φοῦρν. Συνών. κ ο υ ρ ο υ ν ῆ.
 γ) 'Επὶ αἰγός, ἡ ἔχουσα τρίχωμα χρώματος λευκοῦ μὲν εἰς
 τὴν ράχιν καὶ τὴν κοιλίαν, μέλανος δὲ εἰς τὰ ἄκρα 'Ηράκλ.
 Κάσ. Κῶς Λειψ. Φοῦρν. δ) 'Επὶ αἰγός, ἡ ἔχουσα τρίχωμα
 χρώματος μέλανος εἰς τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ σώματος, λευκὸν
 δὲ εἰς τὸ ὀπισθεν 'Αγαθον. ε) 'Επὶ αἰγός, ἡ ἔχουσα τρίχωμα
 λευκὸν καὶ ξανθὸν Κῶς. στ) 'Επὶ προβάτου, τὸ ἔχον μέλαιναν
 ταινίαν περὶ τὴν μέσην, τὸ δ' ὑπόλοιπον σῶμα λευκὸν Κάμπ.
 2) 'Ο ἔχων γαλανούς ὀφθαλμούς Πάτμ. Πελοπν.(Καλάβρυτ.
 Σουδεν.) 3) 'Επὶ ὀφθαλμῶν, ὁ λαμπρὸς, ὁ καθαρὸς Πε-

λοπν. (Κορινθ.)—Λεξ. Πρω. Δημητρ. β) Κατ' ἐπέκτ., ἐπίσης
 ἐπὶ ὀφθαλμῶν, ὁ ζωηρὸς, ὁ εὐφυής —Λεξ. Πρω. Δημητρ.

'Η λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλαρός Φοῦρν. καὶ ὡς
 παρων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλαρός 'Ικκρ. (Εὔδηλ.)

γλαρός (ΙΙ) ἐπίθ. γελαρός 'Απουλ. γκελαρό 'Απουλ.
 γελαρό 'Απουλ. γλαρός 'Αθῆν. Δαρδαν. Εὔβ. (Καλύβ. Κά-
 ρυστ.) Ζάκ. "Ηπ. ('Ιωάνν. κ.ά.) Θράκ. (Μάδυτ.) Κέρκ. (Αὐ-
 χιόν. Καρρυσ. Περούλ.) Μακεδ. (Κοζ.) Μέγχερ. Νάξ. ('Από-
 ρανθ.) Πελοπν.('Ανχβρ. 'Αράχ. "Αργ. 'Αρκιδ. Βερεστ. Βούρ-
 βουρ. Γαργαλ. Γορτυν. 'Ερμιόν. Καλάβρυτ. Κάμπος Λα-
 κων. Κορινθ. Κυνουρ. Λακων. Λάλ. Λάστ. Ξεχώρ. Σκορτσιν.)
 Σάμ. (Κουμαδάρ. κ.ά.) Σκυρ. Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν.
 Γραν.) Τῆλ.—Ν. Πολίτ., 'Εκλογ., 146, 22 Κ. Θεοτόκ., Κα-
 ραβέλ., 22 Γ. Σουρῆς, Ρωμ., ἀρ. 31 Σ. Γρανίτσ. εἰς 'Ανθολ.
 Η. 'Αποστολίδ., 58 Πανχθήν. 18, 131 Π. Ταγκόπ. εἰς
 'Ανθολ. Η. 'Αποστολίδ., 459 Π. Βλαστ., 'Αργώ, 195 — Λεξ.
 Αἰν. Πρω. Δημητρ.

Πιθαν. τὸ ἀρχ. ἐπίθ. γ α λ α ρ ὸ ς ἢ γ ε λ α ρ ὸ ς, ἐκ
 τύπου *γ λ α ε ρ ὸ ς, προσελθόντος ἐκ συμφύρ. τῶν γ α λ ε-
 ρ ὸ ς καὶ γ ε λ α ρ ὸ ς. Βλ. 'Ιω. Καλλέρην εἰς Λεξικονγρ.
 Δελτ. 9 (1963), 51-52. Πβ. Μ. 'Ετυμολ. «γαλερόν»
 ἰλαρόν, ἡδύ, πρᾶον. Τάσσεται δὲ ἐπὶ βλεμμάτων. 'Ησύχ.
 «γαλερόν» γαληρόν, ἰλαρόν, εὐδιον καὶ γαληρόν τὸ αὐτὸ
 καὶ γαλερόν.

1) 'Υγρὸς, ἔφυγρος, δροσερός, μαλακὸς Εὔβ. (Καλύβ.
 Κάρυστ.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Γαργαλ. Καλάβρυτ. Κάμπος
 Λακων. Κυνουρ. Λάλ. κ.ά.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρ-
 ναν.) κ.ά.—Σ. Γρανίτσ. εἰς 'Ανθολ. Η. 'Αποστολίδ., 58 —
 Λεξ. Αἰν. Δημητρ.: Εἶν' ὁ καιρὸς γλαρός καὶ γιὰ τοῦτο
 φέρν' ὄγρασία Κυνουρ. Σκέπασε τὸ προζύμι μὲ δυὸ ἀμπελό-
 φυλλά, νὰ κρατηθῇ γλαρό καὶ νὰ μὴν ξεροσκάσῃ Γαργαλ.
 Εἶνι γλαρὴ ἢ γῆς ἀκόμ' ἀπ' τ' βρουχῇ Αἰτωλ. Τοῦ σ'τάρ'
 εἶνι γλαρό Σάμ. Εἶναι γλαρό ἀκόμα τὸ ψωμί Καλάβρυτ. Τὸ
 ἀλάτι διατηρεῖ τὰ σῦκα γλαρά Λάλ. Τὸ σιτάρι δὲν εἶναι γιὰ
 θέρισμα, εἶναι ἀκόμη γλαρό Λεξ. Αἰν. || Ποίημ.

Πάνω 'ς τοὺς λόγγους τοὺς γλαροὺς καὶ 'ς τῶν γκρεμνῶν
 τ' ἀπόσκια

'ς τὰ ἡλιοβασιλέματα στεροφιλοῦν τὰ μόσκια
 Σ. Γρανίτσ., ἐνθ' ἄν. 2) 'Ο λεῖος τὴν ἐπιφάνειαν Κέρκ. (Αὐ-
 χιόν. Καρρυσ. Περούλ.) Τῆλ.: Γλαρό λέμε τὸ ζόρκο (= γυ-
 μνόν, ἄτριχον) Καρρυσ. 3) 'Επὶ ὀφθαλμοῦ, ὁ ἥρεμος, ὁ γλυ-
 κεῖαν ἔχων τὴν ἔκφρασιν 'Αθῆν. Δαρδαν. Ζάκ. "Ηπειρ.
 ('Ιωάνν. κ.ά.) Θράκ. (Μάδυτ.) Μακεδ. (Κοζ.) Νάξ. ('Από-
 ρανθ.) Πελοπν. ('Αράχ. "Αργ. 'Αρκιδ. Βερεστ. Γορτυν. 'Ερ-
 μιόν. Κόρινθ. Λακων. Λάστ. Ξεχώρ. Σκορτσιν.) Σάμ. (Κου-
 μαδάρ. κ.ά.) Σκυρ. Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν. κ.ά.) — Γ.
 Σουρ. Ρωμ., 31 Κ. Θεοτόκ., Καρβέλ., 22 Π. Ταγκόπ. εἰς
 'Ανθολ. Η. 'Αποστολίδ., 459 — Λεξ. Αἰν. Δημητρ.: Μάτια
 μεγάλα καὶ γλαρά Κ. Θεοτόκ., ἐνθ' ἄν. Γλαρά μάτια Λεξ.
 Αἰν. || Ἄσμ.:

'Απὸ τὰ γλαρά σου μάτια τρέχ' ἀθάνατο νερό
 'Ιωάνν.

Μὰ ἦταν τὰ μάτια του γλαρά, τὰ χεῖλια του καημένα
 'Αράχ.

Μαῦρα, γαλανά, σγονερά, γλαρά μου μάτια,
 ἔβγα νὰ διῆς τὸν ἔρωτα πῶς γίνεται κομμάτια
 Δαρδαν.

Τὰ δυὸ σου μάτια τὰ γλαρά, τὰ μαῦρα σου τὰ φρονῖδια
 μέσ' 'ς τὴν καρδιά μου μπήκανε σὰ λυσσασμένα φίδια
 Σκυρ.

Οὐλα σὶ τὰ 'δουζ' ἢ θιός, οὐλα μὶ τοῦ γουδύλι,
μάτια γλαρά, φρούδια σγουρά κι κουραλλέβ' ἀχείλι
Μάδυτ. || Ποίημ.

Καὶ τὰ γλαρά τὰ μάτια των ἐχόρταιναν ρουσφέτια
Γ. Σουρῆς, ἐνθ' ἄν. β) 'Επὶ ὀφθαλμοῦ, ὁ ἐφυγρος, ὁ ἔχων
ἐκφρασιν γλυκεῖαν, ἡδυπαθῆ Πελοπν. (Γαργαλ. Ξεχώρ.)—
Ν. Πολίτ., 'Εκλογ., 146, 22 — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Τί σέ
ξελόγιασε ἀποδαύτονε, τὰ γλαρά του μάτια; Ξεχώρ. || 'Ἀσμ.

Πῶχει τὰ μάτια τὰ γλαρά, τὸ γέλιο ζαχαρένιο
Ν. Πολίτ., ἐνθ' ἄν. γ) 'Επὶ ὀφθαλμοῦ, ὁ μέγας, ὁ ὠραῖος,
ὁ ἀμυγδαλωτὸς Πελοπν. ('Ερμιόν.) Στερελλ. (Γραν.): "Εχ'
κάτ' μάτια γλαρά γλαρά Γραν. || 'Ἀσμ.

Μὲ τὰ γλαρά τὰ μάτια σου, μικρή μου βοσκοπούλα,
μοῦ πήρες τὴν καρδούλα
Γραν.

γλαροσπηλιά ἢ, Α. Μαυμέλ., Σκοπ. 61 — Λεξ.
Βλαστ.

'Εκ τῶν οὐσ. γ λ ἄ ρ ο ς καὶ σ π η λ ι ἄ.
Σπήλαιον εἰς τὸ ὁποῖον συχνάζουν, διαμένουν γλάροι ἐνθ'
ἀν.: Ποίημ.

Τοὺς βράχους, τὶς γλαροσπηλιές, τὴ γῆς ποὺ ἡμερὴ θάλ-
λει
κι ἀμάραντη ἢ ἀρχαία ἐλιά, τ' ἄσωτα φάρια...
Α. Μαυμέλ., ἐνθ' ἄν.

γλαρούδι τό, Θράκ.
'Εκ τοῦ οὐσ. γ λ ἄ ρ ο ς καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ο ὑ δ ι.
Τὸ νεογνὸν τοῦ γλάρου.
'Η λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλαρούδης Μακεδ. (Θεσ-
σαλον.)

γλαροφωλιά ἢ, Ν. 'Εστ. 27 (1940), 465.
'Εκ τῶν οὐσ. γ λ ἄ ρ ο ς καὶ φ ω λ ι ἄ.
'Η φωλεὰ τοῦ γλάρου: Ποίημ.
Ποῦ βιάστηκες νὰ κοιμηθῆς, προτοῦ νὰ σέ γνωρίσω,
σὲ μιὰ τραχεῖα γλαροσπηλιά καταμεσῆς τοῦ Αἰγαίου;

γλάρωμα τό, πολλαχ.
'Εκ τοῦ ρ. γ λ α ρ ὠ ν ω.
1) 'Υγρασία, κατάστασις ὑγρότητος Εὐβ. (Κάρυστ. Κουρ.)
2) 'Η τάσις πρὸς ὕπνον ἐνιαχ. 3) 'Η κατάστασις τοῦ ἐλαφρῶς
κοιμωμένου σύνθηθ.: "Ημουνά πάνω 'ς τὸ γλάρωμα καὶ μὲ
τὴ φασαρία ξύπνησα Πελοπν. (Κυνουρ.) Συνών. ἀ πο κ ἄ
ρ ω μ α, γ λ ἄ ρ α. 4) 'Η ἡδυπάθεια, ἢ δι' ἡμικλειστων ὀ-
φθαλμῶν ἐκφραζομένη Γ. Ξενοπ., Θέατρ., Β', 143 Μ. Τσιρι-
μῶκ., 'Εκ βαθ., 62: Γέλια, λιγώματα, γλαρώματα, νάζια μὲ
δαύτη... μπροστὰ 'ς τὴ γυναῖκα σου Γ. Ξενοπ., ἐνθ' ἄν. ||
Ποίημ.

'Αλάλητο τὸ ἐρωτικὸ μεθύσι
τοῦ πόθου ἀπόσταμο, ἀποκάρωμα
σέρνει 'ς τὰ μάτια σου τὸ γλάρωμα
Μ. Τσιριμῶκ., ἐνθ' ἄν. 5) Εἰς τὸν πληθ., ἢ προσποίησις, ἢ
πανουργία Λεξ. Δημητρ.: "Ἄσε τὰ γλαρώματα. Συνών. φρ.
"Ἄ σε τὰ λιγώματα.

γλαρώνω ἢ, Θήρ. (Οἶα).
'Εκ τοῦ οὐσ. γ λ ἄ ρ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ῶ ν α.
'Ο θῆλυς γλάρος.

γλαρώνάκι τό, Γ. Παρλαπ., Μεταναστ. φυτ. καὶ ζώων,
112 Χ. Χατζησαρ. — Α. Κανέλλ., Κατάλ. πτην. 'Ελλάδ.,
Βουνό (1947-1948), 150.

'Υποκορ. τοῦ οὐσ. γ λ α ρ ὠ ν ι διὰ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ά κ ι.

Τὸ πτηνὸν Δρεπανίς ἢ λευκομέτωπος (Sterna albifrons)
τῆς οἰκογ. τῶν Λαριδῶν (Laridae).

γλαρώνι τό, σύνθηθ. γλαρών' Σάμ. Στερελλ. (Σπάρτ. κ.ά.)
γλαρούνη 'Ερεικ. Ζάκ. Πελοπν. (Γαργαλ. Παιδεμέν. κ.ά.)
γλαρώνι 'Ιθάκ. Κέρκ. γλαρούνη Κέρκ.

'Εκ τοῦ οὐσ. γ λ ἄ ρ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ὠ ν ι,
περὶ τῆς ὀπ. βλ. Φ. Κουκουλ. εἰς Byz. Zeitschr. 26 (1926),
325.

1) Τὸ πτηνὸν Λάρος ὁ ἀργυρόχρους (Larus argentatus)
τῆς οἰκογ. τῶν Λαριδῶν (Laridae) σύνθηθ.: Τὰ γλαρώ-
νια βγαίν'ν 'ς τὴν ξηρὰ κι πιτᾶνι κι φουνάζ'ν Στερελλ.
(Σπάρτ.) Τὰ γλαρώνια χτίζουν τότε τὶς φωλιές τους Ν.
Πολίτ., Πραχδ. 1, 181 || Παροιμ. φρ. Λάγας'ν ἱκετὸς τοῦ
γλαρών'ν κι γέν'νι ἀσπρουμούστακους (δι' αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι
λευκαίνονται προῶπως) Στερελλ. (Σπάρτ.) || Ποίημ.

Σὰν τὸ γλαρώνι μέσα μου φτερούγιαζεν
ἀδέσποτη ἢ ψυχὴ μου νὰ πετάξῃ
Σ. Σκίπ., 'Απέθαντ., 27.

Τὰ ὄνειρά μου λευκὰ σὰν τὰ γλαρώνια
πετοῦσαν γύρ' ὀλόγυρα μὲ χάρη
Μ. Τσιριμῶκ., 'Ὁρες δειλιν., 61. 2) Τὸ μικρὸν τοῦ γλά-
ρου, τὸ γλαρόπουλον ἐνιαχ.: Τὰ μικρὰ τοῦ γλάρου, τὰ
γλαρώνια, εἶναι πιὸ σκοῦρα ἀπὸ τοὺς μεγάλους 'Ηπ.
(Πάργ.) Τὰ γλαρώνια ὅταν εἶναι μιτσά, εἶναι σκοινέλικα
(= φαιοῦ χρώματος). 3) Τὸ πτηνὸν Δρεπανίς ἢ χελιδο-
νόμορφος (Sterna hirundo) τῆς οἰκογ. τῶν Λαριδῶν
(Laridae), «ὁ καταρράκτης» τοῦ 'Αριστοτ., Ζ. ἱστορ.
9, 12 (615α 28) ἐνιαχ.: "Ἄμα βουτούνε τὰ γλαρούνια, εἴ-
ναι σίγουρο πὺς ἔχει μαρίδα ἢ θάλασσα 'Ερεικ. Συνών.
ἀ γ ρ ι ο γ λ α ρ ὠ ν ι, μ α ρ τ ῖ ν ι. 4) Τὸ πτηνὸν 'Αλκυὼν
ἢ δασεῖα (Alcedo ispida), τῆς οἰκογ. τῶν 'Αλκυονιδῶν
(Alcedinidae) ἐνιαχ. Συνών. ἀ ν α κ λ ῖ δ α, β α σ ι λ ἄ κ η ς,
β α σ ι λ ἄ κ ι, β α σ ι λ ἄ κ ι κ ο, β α σ ι λ ἄ κ ο ς, β α
σ ῖ λ ι, β α σ ι λ ι κ ἄ δ ι, β α σ ι λ ο π ο ὑ λ λ ι, γ ι α λ ἄ
τ σ ι, γ ι α λ ο π ο ὑ λ λ ι, θ α λ α σ σ ο π ἑ ρ δ ι κ α, θ α
λ α σ σ ο π ο ὑ λ λ ι, θ α λ α σ σ ο χ α ρ α χ τ ῖ δ α, μ α ρ
τ ῖ ν ι, μ π ι ρ μ π ῖ λ ι τ ῆ ς θ ἄ λ α σ σ α ς, π α σ ι δ ὀ
ν α, σ α ρ δ ε λ ο φ ἄ γ ο ς, τ σ ι μ π ο λ ὄ γ ο ς, ψ α ρ ο
κ λ ῖ δ α, ψ α ρ ο κ ι ο υ κ ι ο υ ρ ἑ λ α, ψ α ρ ο λ ὄ γ ι,
ψ α ρ ο φ ἄ γ ο ς. 5) Μεταφ., ὁ ἀδηφάγος, ὁ λαίμαργος Θήρ.
Πελοπν. (Γαργαλ. Παιδεμέν. κ.ά.): 'Ανοίγει ἓνα ἔρμο στόμα
καὶ καταπίνει τὶς μπουκιές τὸ γλαρούνη Γαργαλ. Τὰ κατέβα-
ζε ἀμάσητα τὰ βουρνέλια μὲ τὰ κουκκούτσια τὸ γλαρούνη
Παιδεμέν. Γλαρώνι παιδί Θήρ.

γλαρώνω (I) πολλαχ. γλαρώνον πολλαχ. βόρ. ιδιῶμ.
γλαρώ-νω Κῶς (Καρδάμ. κ.ά.)
'Εκ τοῦ οὐσ. γ λ ἄ ρ α.

Α) 'Αμτβ. 1) 'Υγραίνομαι, καθίσταμαι ἐφυγρος Εὐβ.
(Καλύβ.): 'Ο τόπος εἶναι γλαρωμένος. β) Λόγω ὑγρασίας
καθίσταμαι μαλακὸς Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν. Κολάκ.):
Γλάρουσ' τοῦ σ'τάρ' κι δὲν κόβιτ' Κολάκ. γ) Λόγω ὑγρασίας
σῆπομαι Εὐβ. (Καλύβ.): "Ἄμα δὲ λακκιάσωμε τὸ γέννημα,

